Ο όσιος Ιάκωβος ο ασκητής

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 28 Ιανουαρίου, 2017

Ο Όσιος πατήρ ημών Ιάκωβος ο Ασκητής, εν ειρήνη τελειούται, εις την **28ην Ιανουαρίου**

(Ο βίος του Οσίου Ιακώβου του ασκητού, σύμφωνα με το μικρό και το μέγα συναξαριστή, μεταφρασμένος στη νεοελληνική)

Επιμέλεια: Ηλιάδης Χριστόδουλος

Ο Όσιος αυτός αφήνοντας όλα τα εγκόσμια, πήγε να κατοικήσει σε μια σπηλιά δίπλα σε μια κωμόπολη, την Πορφυριώνη και έμεινε εκεί για δεκαπέντε χρόνια. Τόσο πολύ πρόκοψε στην αρετή και στην άσκηση, ώστε τον αξίωσε ο Θεός να κάνει θαύματα. Έβγαζε δαιμόνια, γιάτρευε ασθένειες και ανίατα πάθη, αλλά έκανε και άλλα διάφορα παρόμοια θαύματα. Μ’ αυτόν τον τρόπο, έγινε γνωστός και περιβόητος στη γύρω περιοχή και πολλοί πήγαιναν στο κελί του για να ωφεληθούν. Δεν πήγαιναν μόνο ευσεβείς, αλλά και δυσεβείς Σαμαρείτες, τους οποίους νουθετούσε με τις Θείες γραφές και τους επέστρεφε προς την ευσέβεια.

Ο φθονερός διάβολος όμως, βλέποντας τη μεγάλη ωφέλεια που δεχόταν ο λαός απ’ τον Όσιο, τον μίσησε και προσπάθησε να τον καταδιώξει. Χρησιμοποίησε λοιπόν για

όργανό του έναν Σαμαρείτη και μπήκε μέσα του. Αυτός μάζεψε όλους τους συγγενείς και τους φίλους του, με τους οποίους άρχισε ν’ αναζητεί τρόπους, ώστε να καταφέρει να διώξει τον Όσιο απ’ το κελί του. Αφού σκέφτηκαν λοιπόν πολλά εναντίον του, κατέληξαν στο να δώσουν είκοσι φλουριά σε μια πόρνη και της υποσχέθηκαν ότι θα της δώσουν πολλά περισσότερα αν καταφέρει να παγιδέψει τον Όσιο, ώστε να βρουν αφορμή για να τον διώξουν απ’ την περιοχή τους. Πήγε λοιπόν η άσωτη γυναίκα, μόλις νύχτωσε, στο κελί του Οσίου, χτύπησε την πόρτα και τον παρακάλεσε να τη δεχτεί μέσα. Εκείνος δεν ήθελε να της ανοίξει, αλλά αυτή έμεινε εκεί για πολλή ώρα και τον παρακαλούσε κλαίγοντας χωρίς να ντρέπεται. Ώσπου ο Όσιος άνοιξε την πόρτα και μόλις την είδε πίστεψε ότι είναι δαιμονική ενέργεια. Έκλεισε λοιπόν πάλι την πόρτα και άρχισε να προσεύχεται, για να τον λυτρώσει ο Θεός απ’ αυτόν τον πειρασμό.

Η γυναίκα όμως συνέχισε να φωνάζει λέγοντας: «ελέησέ με δούλε του Θεού, άνοιξέ μου για τον Κύριο, για να μη με φάνε τα άγρια ζώα τη δύστυχη». Φωνάζοντας λοιπόν μ’ αυτόν τον τρόπο ως τα μεσάνυχτα, τη λυπήθηκε, της άνοιξε την πόρτα και τη ρώτησε, από πού ήταν και τι ήθελε. Αυτή του απάντησε: «Είμαι από το διπλανό μοναστήρι, με έστειλε η Ηγουμένη να φέρω ευλογίες σ’ αυτό το χωριό και με ’πιασε η νύχτα. Γι’ αυτό σε παρακαλώ να με κρατήσεις εδώ, έως ότου ξημερώσει και τότε θα πάρω το δρόμο της επιστροφής χωρίς κινδύνους». Τη λυπήθηκε λοιπόν και αφού της έδωσε ψωμί και νερό, την άφησε να κοιμηθεί στο έξω κελί, ενώ αυτός μπήκε στο μέσα. Αυτή, αφού έφαγε και ησύχασε για λίγο, άρχισε έπειτα να φωνάζει δυνατά σαν να κάποιος την έδερνε. Όταν τη ρώτησε ο Όσιος τι έπαθε, αυτή είπε ότι της ήρθε πολύ δυνατός πόνος στην καρδιά, και κινδυνεύει να πεθάνει. Γι’ αυτό τον παρακάλεσε να βάλει το χέρι του στο στήθος της και να σταυρώσει εκείνο το μέρος, μήπως και σταματήσει ο πόνος. Αυτός, ως άνθρωπος, την πίστεψε. Για να χτυπήσει όμως τον πειρασμό, αφού άναψε μια φωτιά, έβαλε το αριστερό του χέρι μέσα στη φωτιά και με το δεξί του χέρι άλειφε το στήθος της με λάδι απ’ την καντήλα των Αγίων. Αυτή όμως προσπαθούσε να τον παγιδέψει και διαρκώς έλεγε: «για τον Κύριο, άλειφέ μου την καρδιά για πολλή ώρα, μέχρι να σταματήσουν οι πόνοι».

Αλλά ο Όσιος, γνωρίζοντας τη δολιότητα του πονηρού, δεν τολμούσε καν να βγάλει απ’ τη φωτιά τ’ αριστερό του χέρι για όση ώρα την άλειφε, μέχρι που παραμορφώθηκαν τα δάχτυλά του. Μ’ αυτόν λοιπόν τον αφόρητο πόνο έδιωξε τον πονηρό λογισμό απ’ την καρδιά του ο πάνσεμνος Όσιος. Η γυναίκα μόλις είδε το κατακαμένο χέρι του, ήρθε σε κατάνυξη και πέφτοντας στα πόδια του, έκλαιγε και χτυπούσε το στήθος της λέγοντας: «αλίμονό μου την άθλια, εγώ είμαι το δοχείο του δαίμονα και της αιωνίας φωτιάς το υπέκαυμα». Έτσι, ομολόγησε στον Άγιο όλη την υπόθεση. Μετανοώντας λοιπόν με όλη της την ψυχή το λάθος της, υποσχέθηκε να έχει αληθινή μετάνοια και να μείνει αγνή στο μέλλον. Τότε ο Όσιος την ευλόγησε, την κατήχησε και την έστειλε στον αγιότατο επίσκοπο Αλέξανδρο, ο οποίος την εξομολόγησε με προσοχή και είδε ότι, πράγματι, μετανόησε με όλη της την ψυχή.

Έπειτα τη βάπτισε και την έστειλε σ’ ένα γυναικείο μοναστήρι, ενώ τους Σαμαρείτες εκείνους τους έδιωξε από εκείνη την περιοχή. Στη συνέχεια, πήγε στον Όσιο Ιάκωβο, τον οποίο ενδυνάμωσε και πλέον του είχαν όλοι ακόμη μεγαλύτερη ευλάβεια για τη μεγάλη εγκράτειά του. Τόσο πολύ πρόκοψε η γυναίκα εκείνη, που αξιώθηκε ακόμη και δαιμόνια να βγάζει απ’ τους ανθρώπους. Έτσι λοιπόν, ζώντας σωστά και σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, η πρώην πόρνη, έφυγε προς την αιώνια μακαριότητα χαρούμενη.

Μετά από καιρό, δαιμονίσθηκε μια κοπέλα, κόρη ενός άρχοντα του βουλευτηρίου, μέσω της οποίας φώναζε το δαιμόνιο το όνομα του Ιακώβου, στον οποίο έφεραν οι γονείς την κόρη τους, παρακαλώντας τον να διώξει το πονηρό πνεύμα. Τότε ο όσιος έκανε προσευχή και μόλις ακούμπησε στην κοπέλα το χέρι του, έφυγε αμέσως το δαιμόνιο και έμεινε υγιής η κοπέλα. Οι γονείς της κοπέλας, για αμοιβή αυτής της χάρης, έστειλαν στον Όσιο τριακόσια χρυσά φλουριά, τα οποία ο Όσιος δε θέλησε ούτε καν να τα δει λέγοντας: «τη χάρη του Θεού δεν πρέπει κανείς να την πραγματεύεται». Οι απεσταλμένοι του άρχοντα τότε του είπαν: «κράτησέ τα δούλε του Θεού, για να μη δυσαρεστήσεις τον άρχοντα και έπειτα μοίρασέ τα στους φτωχούς, για να έχεις ακόμη περισσότερο μισθό». Τότε είπε σ’ αυτούς ο Όσιος: «Ας τα δώσουν αυτά εκείνοι που τα έχουν».

Μια άλλη φορά, του έφεραν έναν άρρωστο πάνω σ’ ένα κρεβάτι, ο οποίος ήταν παράλυτος στα πόδια εξαιτίας ενός δαιμόνιου. Ο Όσιος, αφού νήστεψε και προσευχήθηκε για τρεις ημέρες, σήκωσε τον παράλυτο, ο οποίος αφού τον ευχαρίστησε όπως έπρεπε, γύρισε στο σπίτι του. Έρχονταν και άλλοι πολλοί, οι οποίοι είχαν διάφορες ασθένειες και όλοι θεραπεύονταν και έφευγαν υγιείς ευχαριστώντας τον Κύριο.

Βλέποντας ο Όσιος τις μεγάλες τιμές που του έδινε ο κόσμος, φοβήθηκε μήπως πέσει στην κενοδοξία και χάσει τους κόπους του. Γι’ αυτό έφυγε και πήγε σ’ άλλο μέρος σαράντα μίλια μακριά. Εκεί βρήκε μια μεγάλη σπηλιά στις όχθες ενός ποταμού και έμεινε για τριάντα χρόνια, τρώγοντας άγρια χόρτα. Με τον καιρό έφτιαξε έναν μικρό κήπο, απ’ τον οποίο έτρωγε τα λάχανα που καλλιεργούσε. Έγινε όμως και ’κει πολύ γνωστός με το θαυμάσιο τρόπο συμπεριφοράς του, αφού έρχονταν σ’ αυτόν από πενήντα μοναστήρια μοναχοί καθώς και πολλοί λαϊκοί και κληρικοί για να πάρουν την ευλογία του. Ώσπου αυτός ο ίδιος, ο οποίος αξιώθηκε απ’ το Θεό να λάβει τόσο μεγάλη χάρη, εγκαταλείφθηκε από το Θεό κι έπεσε σε πολύ μεγάλο αμάρτημα με τη συνεργασία του σατανά, επειδή όμως πρώτα έπεσε στην υπερηφάνεια. Γι’ αυτό τον άφησε ο Κύριος να πέσει, για να ταπεινωθεί και να μη χάσει την ψυχή του, αφού ο αμαρτωλός ο οποίος γνωρίζει το βάρος της αμαρτίας του, κλαίει και σώζεται. Ενώ ο υπερήφανος δικαίως πηγαίνει στην κόλαση, αφού αγνοεί το αμάρτημα της υπερηφάνειάς του.

Βλέποντας λοιπόν ο διάβολος τον ενάρετο βίο του Ιακώβου, τον φθόνησε και αφού μπήκε σε μια κόρη ενός πλουσίου φώναζε λέγοντας: «Αν δε με διατάξει ο ασκητής Ιάκωβος, δε θα βγω ποτέ από εδώ». Αμέσως λοιπόν, πήραν οι γονείς μαζί τους υπηρέτες τους τη δαιμονισμένη κόρη, την πήγαν στον Ιάκωβο και πέφτοντας στα πόδια του έλεγαν: «Ελέησε την κόρη μας, γιατί βασανίζεται τρομερά από ένα πονηρό πνεύμα, έχει είκοσι μέρες να φάει και μόνο φωνάζει το όνομά σου». Τότε ο Όσιος, αφού προσευχήθηκε για πολλή ώρα, φύσηξε στο πρόσωπο της κοπέλας, λέγοντας: «Εις το όνομα του Κυρίου Ιησού, βγες απ' αυτήν ακάθαρτε» και αμέσως έφυγε απ' την κόρη ο δαίμονας, σαν να τον κυνήγησε φωτιά! Η κοπέλα έπεσε κάτω και κειτόταν για πολλή ώρα στο έδαφος χωρίς να βγάζει την παραμικρή φωνή, μέχρι που την σήκωσε ο Όσιος και την παρέδωσε υγιή στους γονείς της, οι οποίοι δόξασαν τον Θεό βλέποντας το μεγάλο θαύμα.

Επειδή όμως οι γονείς φοβήθηκαν μήπως επιστρέψει ο δαίμονας στην κοπέλα, παρακάλεσαν τον Όσιο να την κρατήσει κοντά του, μαζί με τον αδερφό της, για μερικές ημέρες και αργότερα να έρθουν να τους πάρουν. Έτσι λοιπόν άφησαν την κόρη τους και το γιο τους στον Όσιο και επέστρεψαν στο σπίτι τους με τους υπηρέτες τους.

Ο πανούργος διάβολος όμως, ο οποίος στρέφεται πάντα εναντίον των δούλων του Θεού, βλέποντας την κοπέλα στο κελί του Οσίου, τον πολέμησε, χτυπώντας τον στο σαρκικό και τον βασάνισε τόσο πολύ, ώστε τον παρακίνησε να πέσει σε φοβερό αμάρτημα και πράγματι έπεσε στην πορνεία τώρα στα γηρατειά του, την οποία όταν ήταν νέος τη νίκησε με την ανδρεία του, όπως προείπαμε. Αλλά και το χειρότερο! Δεν αρκέστηκε ο διάβολος στην πορνεία, αλλά έβαλε στο μυαλό του, ότι αν δε σκοτώσει την κοπέλα και τον αδερφό της, που ήταν μάρτυρας του γεγονότος, θα φανερωθεί σύντομα η πράξη του και θα ντροπιαστεί σ' όλους τους ανθρώπους. Έτσι λοιπόν, τυφλώθηκε ο νους του και σκότωσε την κοπέλα και τον αδερφό της και έριξε τα πτώματα στον ορμητικό ποταμό που περνούσε μπροστά από το κελί του, για να καλύψει την πανουργία του. Όλα αυτά του συνέβησαν εξαιτίας της αλαζονείας και της υπερηφάνειάς του. Βέβαια αν δεν ήταν ωφέλιμα για την ψυχή του τα όσα έπαθε, δε θα άφηνε ο Θεός να τα πάθει, αφού και σε πολλούς άλλους έχουν γίνει αυτά. Αλλά η φιλανθρωπία του Θεού που θέλει τη σωτηρία των αμαρτωλών και όχι τον αφανισμό τους, ας δούμε τι οικονόμησε…

Αφού λοιπόν έπραξε ο ταλαίπωρος Ιάκωβος αυτά τα δύο αισχρά και πολύ βαριά αμαρτήματα, ήρθε ξανά στον εαυτό του και ξεθόλωσε το μυαλό του. Μπήκε τότε στο κελί του και πέφτοντας στο έδαφος, χτυπούσε το στήθος του και το πρόσωπό του δυνατά και έχυνε ποτάμια δάκρυα απ' τα μάτια του. Βλέποντας τον ο μισάνθρωπος διάβολος να μετανοεί, έβαλε στο μυαλό του λογισμούς, λέγοντας: «Μην κοπιάζεις άδικα γιατί δε σώζεσαι». Σηκώθηκε τότε απ' το έδαφος και έφυγε απ' την έρημο πηγαίνοντας προς τον κόσμο θλιμμένος. Αλλά ο φιλάνθρωπος Θεός, που θυμήθηκε

τις αρετές αλλά και την άσκηση που υπέμεινε τόσα χρόνια, του έστειλε και πάλι βοήθεια.

Καθώς λοιπόν προχωρούσε στο δρόμο του, είδε ένα μοναστήρι και επειδή ήταν αργά, μπήκε μέσα για να ξεκουραστεί. Οι αδελφοί που βρίσκονταν σ' αυτό, του έπλυναν τα πόδια και έβαλαν τράπεζα για να τον φιλέψουν. Αυτός όμως συνέχεια αναστέναζε και δεν ήθελε να φάει καθόλου. Βλέποντάς τον ο ηγούμενος στενοχωρημένο, κατάλαβε ότι είχε πέσει σε μεγάλο αμάρτημα και τον φώναξε στο κελί του και τον παρακάλεσε να του ομολογήσει την αιτία της θλίψεώς του.

Τότε ο Ιάκωβος με πολλά δάκρυα διηγήθηκε την υπόθεση από την αρχή. Ο ηγούμενος που ήταν έμπειρος, κατάλαβε τις πονηριές του διαβόλου, αγκάλιασε τον Ιάκωβο και τον φιλούσε λέγοντας: «Μη στενοχωριέσαι φίλτατε και πολυαγαπημένε αδελφέ μου, ούτε να απελπίζεσαι, αλλά γνώριζε ότι υπάρχει μετάνοια και πλησίασε στη φιλανθρωπία του Θεού με συντριβή καρδιάς και δάκρυα, μιμούμενος τον προφήτη Δαυίδ τον οποίο μιμήθηκες στις αμαρτίες. Ο πολυεύσπλαχνος Κύριος αναμφίβολα σε υποδέχεται και σου συγχωρεί τα αμαρτήματα, για να επανέλθεις στην προηγούμενη κατάσταση, όπως υποδέχθηκε με ευσπλαχνία τον Δαυίδ που μετανόησε˙ και όχι μόνο συγχώρησε τις αμαρτίες του, αλλά και τον δόξασε στους ανθρώπους λέγοντας˙ Βρήκα τον Δαυίδ τον γιο του Ιεσσαί όπως λαχταρούσα. Αν δεν ήταν μετάνοια, τότε πώς ο μακάριος Πέτρος ο πρώτος στην καθεδρία των Αποστολών, ο οποίος πήρε από τον Χριστό τα κλειδιά του Παραδείσου και τον αρνήθηκε τρεις φορές, όταν έκλαψε πικρά πήρε συγχώρηση της αμαρτίας του και τη μεγάλη αξία της αποστολής όπως πρωτύτερα;».

Αφού ενίσχυσε την καρδιά του Ιακώβου, ο πάνσοφος, με τέτοια και άλλα παραδείγματα, τον παρακαλούσε να μείνει εκεί μαζί του, γιατί φοβόταν μήπως του εμποδίσει τη σωτηρία ο παμπόνηρος. Πέρασε λοιπόν η νύχτα εκείνη και το πρωί, όταν πήρε συγχώρεση για να φύγει ο Ιάκωβος, γονάτισε ο ηγούμενος μπροστά του παρακαλώντας και συμβουλεύοντάς τον να μείνει εκεί στη συνοδεία των αδελφών του, να τον καθοδηγήσουν, αλλά δε δέχτηκε. Έτσι με τη βία του έδωσε την άδεια ν' αναχωρήσει, προχώρησε μαζί του δεκαπέντε μίλια και ο ηγούμενος αφού τον φίλησε και του ευχήθηκε για τη σωτηρία του, επέστρεψε στο μοναστήρι. Ο Ιάκωβος προχωρώντας στο δρόμο βρήκε ένα παλιό μνήμα, μεγάλο σα σπηλιά και αφού μπήκε μέσα, μάζεψε όλα τα οστά και τα τοποθέτησε σε μια γωνιά του μνήματος. Έπειτα αφού έφραξε την πόρτα, κλείστηκε μέσα και πέφτοντας στα γόνατα χτυπούσε δυνατά το στήθος του και έκλαιγε με θερμά δάκρυα παρακαλώντας το Θεό από τα βάθη της καρδιάς του και λέγοντας:

«Πώς ατενίσω προς σε ο Θεός; ποίαν δε αρχήν της εξομολογήσεως εύροιμι; ποία καρδία ή ποίω θαρρήσας συνειδότι, γλώσσαν ασεβή, και χείλη μολυσμού γέμοντα, κινήσαι πειράσωμαι; ποίας δε αμαρτίας πρώτον άφεσιν αιτήσαι κατατολμήσω;

φείσαι φιλάνθρωπε Κύριε! ίλεως γενού τω αναξίω, Δέσποτα αγαθέ, και μη συναπολέσης με ταις αισχραίς μου πράξεσιν. Ου γαρ μικρά μου τα δυσσεβήματα. Πορνείαν ετέλεσα. Φόνον ειργασάμην. Αίμα αθώον εξέχεα. Και προς τούτοις, τοις ύδασι, και θηρίοις, και πετεινοίς δέδωκα εις βοράν. Και νυν Κύριε, ειδότι σοι τα πάντα εξομολογούμαι, αγαθέ, την τούτων εξαιτούμενος άφεσιν. Μη παρίδης με Δέσποτα. Αλλά κατά την σοι πρέπουσαν ευσπλαγχνίαν, οικτείρησόν με τον ασεβή. Και κατάπεμψον εις εμέ το παρά σου πλούσιον έλεος, ελθόντα επί τα της αμαρτίας βάραθρα. Κατεπόντισέ με γαρ, η του λυμεώνος εχθρού καταιγίς. Μη δη καταπίη με ο δράκων ο βύθιος».

Δηλαδή: «Πώς να ατενίσω σε ’σένα, Θεέ μου˙ Πώς ν’ αρχίσω την εξομολόγηση; Με ποια καρδιά ή σε ποιόν να τολμήσω να καταφύγω με θάρρος γνωρίζοντας ότι η γλώσσα μου είναι μολυσμένη και τα χείλη μου γεμάτα αμαρτία; Και ποιας αμαρτίας άφεση να τολμήσω να ζητήσω πρώτα; Λυπήσου με φιλάνθρωπε Κύριε! Σπλαχνίσου με τον αμαρτωλό, Δέσποτα αγαθέ, και μη με τιμωρήσεις για τις αισχρές μου πράξεις. Είναι μεγάλες οι αμαρτίες μου˙ διέπραξα πορνεία, πραγματοποίησα φόνο, σκότωσα αθώους και επιπλέον τους έδωσα τροφή στα ύδατα, στα θηρία και στα πουλιά. Τώρα Κύριε, εξομολογούμαι τα πάντα σε ’σένα που τα γνωρίζεις, Αγαθέ, ζητώντας συγχώρηση γι’ αυτά. Μη με παραβλέψεις, αλλά σπλαχνίσου εμένα τον αμαρτωλό, με την ευσπλαχνία που σου ταιριάζει και στείλε μου το πλούσιο έλεος να έλθει στα βάραθρα της αμαρτίας μου. Με καταβύθισε η καταιγίδα του εχθρού˙ μην αφήσεις να με καταπιεί ο δράκος που είναι στο βυθό, αλλά απομάκρυνέ με, με το παντοδύναμο χέρι σου, απ’ τον άπληστο αυτό φάρυγγα».

Αυτά και άλλα πολλά έλεγε κάθε μέρα και ώρα και θρηνούσε πικρά, κλεισμένος σ’ εκείνον τον κατασκότεινο και απλησίαστο τάφο, χωρίς να κάνει παράκληση σωματική και επειδή δε συνομιλούσε με κανέναν, ούτε έφερνε κανένας φαγητό ή ποτό, γιατί δε γνώριζαν οι άνθρωποι της πόλης εκείνης ότι είναι στα σύνορά τους˙ ο τάφος ήταν μακριά απ’ το δρόμο. Έβγαινε μόνος κρυφά τη νύχτα δύο φορές την εβδομάδα και έτρωγε σαν τα ζώα χόρτα που ήταν γύρω από το μνήμα ευχαριστώντας τον Κύριο. Έζησε λοιπόν ο νεκρός πριν από την νέκρωση και θαμμένος πριν από την ταφή Ιάκωβος σ’ εκείνο το μνήμα, άγνωστος απ’ όλους και αβοήθητος από ανθρώπινη δύναμη κλαίγοντας και θρηνώντας, δέκα χρόνια, περιμένοντας βοήθεια από ψηλά.

Έτσι, ο φιλάνθρωπος Θεός, που δε θέλει το θάνατο του αμαρτωλού, αλλά την επιστροφή και τη διόρθωσή του, βλέποντας την πραγματική μετάνοιά του, του συγχώρησε τις αμαρτίες ως ελεήμων και εύσπλαχνος˙ και όχι μόνο του συγχώρησε τις αμαρτίες, αλλά και τον δόξασε στους ανθρώπους, για να πεισθεί και αυτός και όσοι άλλοι αμάρτησαν πόση δύναμη έχει η μετάνοια.

Εκείνον τον καιρό στην περιοχή εκείνη είχε μεγάλη ανομβρία και οι άνθρωποι, επειδή στενοχωριόντουσαν, έκαναν πολλές δεήσεις στο Θεό. Εκείνος φανέρωσε στον

επίσκοπο της πόλης εκείνης (που ήταν Θεοφοβούμενος) τη θέση στην οποία βρισκόταν ο Ιάκωβος, στέλνοντάς του ουράνιο Άγγελο που του είπε: «Επίσκοπε, σ' εκείνο το μέρος βρίσκεται ένας ασκητής ταπεινός στη μορφή, αλλά Άγιος στην ψυχή˙ αν αυτός θελήσει να κάνει δέηση στον Κύριο, θα έλθει τόση βροχή, απ' την οποία θα πάρουν όλα τα προϊόντα σας ανάπτυξη και ευφορία». Αφού του αποκάλυψε αυτά ο Άγγελος, ο αγιότατος επίσκοπος συγκάλεσε τους κληρικούς και όλον τον υπόλοιπο λαό της πόλης και τους αποκάλυψε το όραμα που είδε. Τότε κατευθύνθηκαν στο μέρος που τους υπέδειξε, βρήκαν τον Όσιο και έπεσαν στα πόδια του παρακαλώντας τον με δάκρυα και ικετεύοντάς τον να κάνει δέηση στον Κύριο να τους στείλει βροχή, για να μην πεθάνουν απ' την ξηρασία.

Ο Όσιος δεν τους απαντούσε τίποτα, αλλά χτυπώντας το στήθος του κοίταζε προς τη γη λέγοντας: «Κύριε Ιησού Χριστέ, σπλαχνίσου με τον ασεβέστατο και συγχώρησέ μου τις ανομίες». Λέγοντας αυτήν την ευχή δεν τολμούσε καν να υψώσει τα μάτια στον ουρανό. Έτσι, ο επίσκοπος και οι υπόλοιποι βλέποντας ότι δεν τους αποκρίνεται, αλλά μάταια τον παρακαλούσαν κλαίγοντας, τον άφησαν να κλαίει και να χτυπιέται και έφυγαν στενοχωρημένοι. Μόλις έφτασαν στην εκκλησία, έπεσαν πάλι στον τόπο του Κυρίου και τον παρακαλούσαν με δάκρυα να τους στείλει βοήθεια από ψηλά˙ καθώς προσεύχονταν για πολλές μέρες και έκλαιγαν, ήρθε πάλι φωνή απ' τον ουρανό στον επίσκοπο λέγοντας: «πήγαινε στο δούλο μου Ιάκωβο, όπως σου είπα πρωτύτερα και παρακάλεσέ τον να κάνει δέηση για σας, για να σας δώσω αυτό που ζητάτε». Τότε πήγαν πάλι όλοι μαζί και του είπαν ότι ο Θεός τους έστειλε για δεύτερη φορά, γι' αυτό τον παρακάλεσαν να μην παρακούσει το Θεό, αλλά να τους λυτρώσει απ' τον κίνδυνο που τους απειλεί. Αφού λοιπόν αναγκαστικά υπάκουσε ο Όσιος, ύψωσε τα χέρια και τα μάτια του στον ουρανό και έκανε ευχή με πολλή ταπείνωση. Ο ελεήμων Θεός, αμέσως άκουσε τη δέησή του και έστειλε στη γη τόση βροχή, όση χρειαζόταν. Γι' αυτό οι άνθρωποι δόξασαν τον Θεό και ευχαρίστησαν τον Όσιο˙ και όχι μόνο την ημέρα εκείνη, αλλά κάθε χρόνο έκαναν το μνημόσυνο του Οσίου, πανηγυρίζοντας και στέλνοντας ύμνους ευχαριστώντας τον Κύριο, ο οποίος τους λύτρωσε από τον κίνδυνο.

Ο Όσιος δεν έκανε μόνο αυτό το θαύμα, αλλά θεράπευε πλέον και όλους τους ασθενείς της πόλης, γιατί οι άνθρωποι βλέποντας το θαύμα της βροχής κατάλαβαν ότι ο Ιάκωβος ήταν γνησιότατος δούλος του Θεού. Γι' αυτό όποιος είχε συγγενή που ήταν δαιμονισμένος ή ασθενής, τον έφερνε στον Όσιο που τους θεράπευε όλους ανεξαιρέτως με τη θεάρεστη προσευχή του. Από αυτά τα θαυμάσια κατάλαβε ο Όσιος ότι ο Κύριος του συγχώρησε τις αμαρτίες, γι' αυτό και τον υπηρετούσε με περισσότερη προθυμία και αγαλλίαση. Μετά από ένα χρόνο από το θαύμα με το νερό, κατάλαβε ο Όσιος ότι πλησίαζε ο θάνατός του και παρακαλώντας τον επίσκοπο, του ζήτησε να τον θάψει στο μνήμα όπου έκανε τους υπερφυσικούς αγώνες και τα Θεϊκά κατορθώματα. Ήταν 28 Ιανουαρίου. Έζησε εβδομήντα πέντε έτη. Ο επίσκοπος τον έθαψε με μεγάλη τιμή και ευλάβεια στον τάφο που του είχε πει. Μετά από αρκετό

χρόνο, ο αγιότατος επίσκοπος, έκτισε εκκλησία κοντά στο μνήμα και αφού τοποθέτησε σ’ αυτήν το άγιο λείψανο, τελούσε κάθε χρόνο μεγάλη γιορτή και πανηγύρι, δοξάζοντας τον φιλάνθρωπο και παντελεήμονα Θεό˙ σ’ αυτόν ταιριάζει κάθε τιμή και προσκύνηση, πάντοτε, τώρα και στους αιώνες.